Anghel Pop

Goodbye, Miss Terra

1. E o muncă bunicică, nici mai murdară, nici mai grea ca altele, ideală ca să faci yeni rapid şi sigur. De dimineaţa până seara prospectezi asteroizi, forezi, extragi minereu, vorba vine de dimineaţă sau de seară, pentru că în Centură lumina curge izbită de bulgări metalici, un şvaiţer muşcat de un mucegai alb pufos. Mie-mi place mai mult şi mai mult cum roveru' se lipeşte de insulele plutitoare ca un păianjen de apă graţios, după foraj un zvâcnet spre altele, atenţie mare să nu deranjăm ordinea solară, un impuls acolo unde nu trebuie şi ar începe marele pinball, proiectând meteoriţi în toate colţurile sistemului solar, ai putea rade o metropolă pe Terra cu un hectar din ăsta, ţintit cu boltă, aşa că grijă mare la asteroidare, râdea Kat cu dinţişorii violeţi, ultima modă în pensiunile de la periferia Centurii. Colierul de hematit plutind în casca izoliră, ochişorii bătrâni, şi mie mi-e mai aproape ca stelele rânjind prin cerul găurit, mai aproape ca planeta îmbâcsită de pe care evadasem pentru marele pot, ca transpiraţia de pe frunte când Bab s-a tras înapoi să privească mai bine ceva-ul iridiscent pe care-l ţinea de parcă l-ar fi fript prin mănuşile polimerate.

— Uatăhelizdet? Gâfâie Bab şi mă aplec să mă uit şi eu.

— De unde l-ai zdrelit, frătuc? Ţin minte că aşa am zis, sunt sigur de asta.

— Era încastrat pe jumăte în piatra silicată. Chiar eu l-am desfăcut din gangă. Roca asta e la fel de veche ca sistemu' solar. Chestia asta nu are cum să fie aici! Out-of-place-artifact!

Kat vine şi ea, tropăind pe catalige ca o omidă de Pluton.

Bab ne arată artefactu', apucându-l cu vârful degetelor, de parcă dintr-o clipă-n alta obiectul s-ar putea replica ameninţător, schimbat la faţă într-o dihanie nemiloasă.

— Arată ca un ciocan din „The Wall”, glumesc eu, dar mai sofisticat, cumva ca o statuie tehno.

— Ba ar putea fi un tren de aterizare pentru un robot-cercetaş, îşi dă Kat cu părerea.

— Sau o unealtă pierdută de cineva. Uite cum se-mbucă segmenţii la capătul ăsta. Înăuntru e un mecanism. Să-l desfacem şi mă prind eu la ce serveşte. Sper să nu-mi rămână şuruburi după montare, râde Bab.

— Şi dacă e o bombă. O cursă infernală pentru fraierii ce îndrăznesc să tulbure somnul unei mumii de extraterestru.

— Hi ho. Paranoic ca întotdeauna. Râde Kat cu dinţişorii pâlpâind. Ai ceva de pierdut? Uite! Răsare Terra. La orizont, orizontul de asteroizi ce vâslesc ca nişte balene dormind, se vede o minge albăstruie, de care mai că nu ne pasă la ora asta.

2. O zi ca oricare. Hrăneşti liota de pisici, înregistrezi un holomesaj pentru copii când se vor trezi pentru grădi, zenaforismul de azi, te întinzi spre cerul ţâfnos când îţi iei 3Divertul din cutia poştală. Nici azi nu va ploua, nu se va însenina. Blestemata de încălglob. Numai fabricile de nori o mai ţin în frâu. Milioane de turnuri, plămădind clipă de clipă nori, fâşii albe urcând spre plafonul nisipiu, îngemănate, îndesate.

Când urci în casă, cipul din mâna dreaptă pulsează ca un clitoris: Serenada de Schubert. Cod indigo. Alarmă de gradul x. Te arunci în libelulă aşa cum eşti, în pijama. Sub tavanul de cumuluşi gravizi e forfotă de helics, de libelule, fremătând bezmetice, ca un roi de albine împuşcat. De data asta e groasă. Dar Serena ştie ce are de făcut. Am pregătit-o atâtea ore la poligonul survival. Copiii smulşi din hamuri, aruncaţi în tub, blocarea buncărului. În trei minute eşti rupt de lume, sigilat în uterul cald al pământului. Doar dacă nu s-o prăbuşi chiar pământul.

— E un artefact extraterestru. Nu corespunde niciunei tehnologii terriene.

Bab a terminat de scanat toată TechEncarta. Modelul nu se potriveşte nicăieri.

— Să încercăm nişte teste. Duritate, compoziţie, etc. Apoi înghit în sec, înciudat. Ştiu că n-are rost. Cu sculele noastre de foraj nu poţi face pe microscopistul. Chestia poate fi analizată numai în vreun lab de nobelişti de acolo jos. O să-l trimitem curioşi pe Terra, îl vor face uitat. Vom primi un spacemail oficial: „cu regret vă anunţăm că din cauza unor încurcături neprevăzute obiectul analizei s-a pierdut.” Vor elabora o tehnologie secretă pe baza lui. Ori va trona în buncărul vreunui colecţionar crionic. Nu vom şti niciodată ce e drăcia asta. Vom muri curioşi. Numai dacă nu.

— Hei, ce-ar fi să-l vindem pe piaţa neagră. Dăm lovitura, împărţim yenii-n trei.

— Ştii bine că pedeapsa pentru comorile nepredate e ostracizarea în Centura Kuiper. Ai chef să vezi Soarele ca un punct tremurător? Se strâmbă Kat.

— Ai chef să răscoleşti toată viaţa prin grămada asta de bălegar plutitor? Asta e şansa noastră. Din minereu nu ne vom îmbogăţi niciodată. Prea mulţi intermediari ce nu fac decât să jongleze la bursă cu pietrele pe care le scormonim noi ca nişte exconi.

Kat scoate limba la mine. Visează la o slujbă de cosmostrip pe vreun bordel din Centură. Ar sări peste lista de aşteptare lungă cât Zidul Chinezesc de pe Marte. Numai de acolo poate prinde un loc la selecţia Miss Terra, care pentru o minerită ca ea înseamnă Totul.

— Cat voi v-aţi ciondănit, eu primit rezultatul de la un lab de pe Terra. Se mişcă bine oficialii. Ia te uite aici: iridiu pur, titan, aluminiu, alte metale neidentificate. Marmelada asta e imposibil de obţinut pe Terra la ora actuală. Avem certificatul de garanţie la purtător. E veritabil!

— Şi cum a ajuns acolo? Dacă mai sunt şi altele.?

Ochii lui Bab sticlesc dement. Îşi linge colţii cu limba fosforescentă, implant cu gene de meduză ce l-a costat un salariu în baza din craterul Aristarch. Urât ca un alien, dar se dichiseşte bine monstrul!

Ne repezim pe asteroid. E ciuruit de mici grote. Nu trebuie să forăm mult. Artefactele sunt peste tot. Stau încrustate în roca poroasă ca armata de teracotă a regelui Qin. Să reţin clipa asta cât pot de mult. E clipa aia când înţelegi că a meritat, că tot chinul şi depresiile şi oboseala. S-o întind ca pe o gumă în gură, să fac baloane cu clipa asta.

4. Chief e grav, năduşit, e covârşit de amploarea problemei. Un gest scurt, şi toţi militarii încremenesc, ţinându-şi respiraţia.

— Am detectat o invazie a întregii planete. Nu ştim dacă sunt entităţi sau nave pilotate. Au năpădit aeroporturile, centrele, bazele militare. Totul e paralizat.

Pe consolă se derulează imagini. Flotile de globuri luminoase, ţâşnind cu zeci de mii de kilometri la oră, zigzaguri, vrii, volute. Sateliţii sunt scoşi din uz, se prăbuşesc. Tot ce e pe bază de electromagnetism e bruiat. Electricitatea e moartă. Apar din neant, se fac invizibili, nu pot fi atinşi cu arme convenţionale. Pot fi şi aici, în acest moment, ascultându-ne. Vom vorbi de acum cifrat. Trecem la Planul „Blade Runner”. Familiile voastre sunt în siguranţă, conform planului „Alpha-X”. În trei minute ne întâlnim la posturi în subbază!

Alergi spre labirtub, cazi în postură prin tuburi iluminante. N-am fost pregătiţi pentru asta, deşi i-am văzut de zeci de ani, i-am văzut cum se antrenau, cum desfăşurau formaţii de luptă, când treceau în armade sfidătoare pe cerul nostru. I-am lăsat să facă crop circles, să ne violeze femeile în somn. Ozn-uri blestemate.

5. Roveru' miroase a slănină cu ceapă, a ciorapi cu fir de argint, a praf interstelar condimentat cu spori picanţi, cu aminoacizi şi microbi măcinaţi de radiaţii. Roveru` e casa noastră. Nicăieri nu-

i mai bine să te întinzi după ce revii din foraj, sărind din asteroid în asteroid, să oftezi când îţi încălzeşti zeama de spirulină, să visezi la marele jackpot. Şi uite că acum le avem. Sute de artefacte, iridiscente, strălucind, linse de pâlpâirea neonului.

— Chestiile astea sunt radioactive, anunţă Bab. Al naibii de radioactive. Dacă ne scoatem costumele, ne pârlim.

— Dar nu pot fi componente de motoare sau centrale. Sunt rămăşiţele unui stoc. Ambalajul s-a dezintegrat, marfa a rămas.

— Asta înseamnă că au pierit într-un cataclism nuclear. Se freacă Kat pe cască. Vechea poveste.

— S-au luptat între ei, orgoliul i-a pierdut. Ceva nou? Planeta lor a fost chiar aici. Centura de asteroizi e ceea ce a mai rămas. Doar că nu era o planetă ce nu s-a putut coagula, cum credeam, ci una dezagregată.

Tăcem o vreme. Ne gândim la civilizaţia aia. Au muncit, au gândit, au imaginat. Acum s-au dus pe o coadă de cometă înapoi în Tata Vid.

— Au venit rezultatele de lab. Spacemailu merge bine pe vremea asta, nu sunt furtuni solare. Ei bine. Ta-daaam. Marea veste. Rămăşiţele organice de pe artefacte sunt bazate pe o structură de aminoacizi care nu e ADN, nici ARN, ci un lanţ necunoscut, foarte simplu codat, non-helix. Basic. Toate secvenţele sunt identice. Asta înseamnă că indivizii erau clone. O inteligenţă colectivă. Gen roi, termitieră.

— Şi cum ştim de la cursul de psihogenetică, astfel de societăţi nu se confruntă cu rebeliuni, divizări conflictogene. Stratificarea e imuabilă, coeziunea perfectă, aneantizarea e imposibilă, gângureşte Kat, dându-şi capul pe spate, ca un porumbel ce bea apă.

— Concluzia logică: nu s-au autodistrus prin războaie fratricide. Ci au fost distruşi de altă civilizaţie. Exterminaţi sistematic. Ca nişte gândaci de rover.

Mă uit pe hublou, la Terra care licăreşte departe. Ce nu sună bine în tabloul ăsta?

— Cine au fost cei care i-au distrus? Şi-au făcut treaba ca nişte profesionişti şi au plecat pur şi simplu în altă parte? Atunci la ce bun să-şi mai bată capul cu nişte amărâţi care turnau iridiu pe planeta lor? Care e motivaţia?

— Să-şi elimine nişte potenţiali rivali. Un avans tehnologic de câteva milioane de ani poate fi uşor recuperat de o civilizaţie tânără şi curioasă. Dacă exterminatorii i-ar fi bătut pe căpşor şi ar fi plecat mai departe, riscau să se trezească peste câteva milenii la ei acasă cu ei, dar de data asta superiori şi nemiloşi, rânjeşte Bab asudat.

— Mă întreb dacă au plecat. Dacă nu cumva au lăsat un avanpost prin sistemul solar, în caz că.

Kat şi cu Bab schimbă priviri. Asta nu e a bună.

Mă uit din nou pe hublou. Tabloul se mişcă. Stelele tremură, de parcă ar fi pişcate de streche. Luminiţe ce joacă pe câmpul negru, ca ielelE. Ca roţile de foc care-i terorizau odinioară pe ciobani, pe rătăciţi, pe călătorii târzii.

Steluţele scapără, lasă dâre abia perceptibile, se îndreaptă spre un colţ al cadranului.

Kat îşi pune mâna la gură, la partea de cască unde trebuia să fie gura. Bab geme, se ia cu mâinile de cască. Focurile vii se îndreaptă spre Terra, ce se învârte nepăsătoare deasupra orizontului de asteroizi.

6. Chief se îndreaptă spre mine. Dunga pijamalei e stricată, tuşesc, sunt beat de praf şi furie şi neputinţă.

— Don, eşti unul dintre Aleşi. Ai fost printre puţinii cu scor de psihopat la testul Szondi.

Tu ai puterea. Tu şi încă nişte evoluaţi. Voi sunteţi supraoamenii de care vorbea mustăciosu ăla. Dincolo de rău şi de bine. V-aţi

ridicat deasupra moralei, v-aţi eliberat de meme, aţi privit lumea de sus, ca nişte metazei. Acolo sus e dezastru. Oamenii sunt posedaţi, controlaţi, măcelăriţi. Dacă vor fi iertaţi câţiva, vor rămâne sclavii lor. Sunt o rasă nemiloasă, non-ADN, care n-are nimic din valorile noastre, nu cunoaşte empatia, mila, comunicarea. Curăţă universul de orice mişcă, ca să rămână singurii în galaxie, colonizează, infectează cosmosul cu vermina lor, puiesc. Oricum evoluţia vieţii bazate pe ADN e stopată pe planeta asta. Nu vor mai permite niciunei specii să atingă inteligenţa. Ne deratizează, ca nişte gândaci imenşi cu rezervoare de foc în spate. Sunt aici de multe milenii, ne-au studiat din umbră, ne-au testat, ne-au învrăjbit, ne-au prins slăbiciunile. Suntem terminaţi, Don. Vor coborî în curând şi aici, deocamdată se distrează cu furnicarele de sus. Trebuie să distrugem planeta, Don, să nu le lăsăm satisfacţia asta, chiar dacă n-o să piară toţi alienii, măcar o să murim dârji. Nu ca nişte şobolani incendiaţi în tuburi. Sistemele de comandă nucleare nu funcţionează. Au paralizat tot ce era electromagnetic. Ce nu ştiu ei e că avem planul „Wounded Animals”. Tu eşti unul din cei ce au cipul cuantic pentru butonul roşu. Serenada lui Schubert. Ăsta e codul. Poţi s-o faci. Poate sunt deja aici. Îţi vor scotoci creierul, îţi vor anihila voinţa, îţi vor suspenda simţurile. Dar tu eşti puternic, poţi s-o faci. Poţi să le rezişti, poţi să scuipi pe hipnotelepatia lor. Şi mai mult, poţi să declanşezi apocalipsa. Poţi să treci peste engramele care-ţi cer să aperi viaţa cu orice preţ, şi să distrugi planeta. Să nu le rămână lor piatră pe piatră. Fă-o acum, Don. Până mai poţi!

Am înţeles. N-am nevoie de multe fracţiuni de secundă ca să înţeleg. Sunt antrenat de mic pentru aşa ceva. Înregistrez toate astea, pentru tine, Bab. În minutul următor spacemailul va pleca spre tine, pe infranetul cuantic, care n-are nevoie de electricitate. Vei afla totul, vei înţelege, frate. Şi mai ales, mă vei ierta, acolo pe roverul tău acroşat de un asteroid, pentru pisicile spulberate, pentru copiii aneantizaţi, pentru plafonul de nori care-n câteva clipe se va risipi, aşa nenorocit cum era el, dar era al nostru.

Şi mai e ceva, Bab. Tu ştii că viaţa ADN e puternică. Microbii pot suporta călduri infernale în mijlocul rocilor, pot îndura radiaţii ucigaşe, pot să se închidă în spori şi să viseze milioane de ani călătorind pe meteoriţi şi comete, până ce vor da de nori intergalactici coloraţi şi străvezii, plini de aminoacizi gustoşi. Vor coloniza Universul, vor însămânţa fiecare planetă în cale, îngheţate, fierbinţi, acide sau oceanice. Viaţa ADN e tare ca neantul, Bab, şi eu o voi trimite pe asteroizi expulzaţi către stele, ca nişte bile ţintite spre găurile negre, să-şi ia revanşa cândva faţă de ticăloşii ăştia... E vremea să înceapă Marele Biliard. La următoarea reîncarnare, frate!

7. Kat priveşte pe hublou, eu o iau cu grijă pe după umeri, atent să nu-i crăp casca second. Terra tremură înconjurată de luminiţele ce o-mpresoară, se moaie ca un ou fiert, apoi se desface în mii de aşchii argintii, ca o ploaie de confetti mută. În rover e o tăcere oribilă. Numai robopsihologul vorbeşte singur plictisit.

— Ai primit un spacemail prin infranetul cuantic, Bab. Să-l citesc eu pentru tine?

SFÂRŞIT